

hedder: »At fremsætte det eller de nødvendige aktstykker til at finansiere alle omkostninger til fri proces for Tom Lisborg til at repatriere forbytningen og dens konsekvenser samt finansiere alle de omkostninger, Tom Lisborg har afholdt siden marts 1991 i forbindelse med opdagelse af og tiltag til at rette forbytningen.«

Det, der vel er spørgsmålet, er, om de tilslagn og de bemærkninger, der blev gjort på det tidspunkt, var bemærkninger, som i høj grad understøttede en forståelse af, at det her var det, man var enig om. Det er der så rejst en diskussion om nu, men jeg kan ikke skjule, at dér undrer det os da meget, at en række af de partier, som nu har en anden holdning, eller som nu siger, at de er uenige i Fremskridtspartiets opfattelse, på et tidligere tidspunkt har givet udtryk for en anden holdning.

Lad mig bare tage to citater fra Berlingske Tidende så sent som den 26. august 1994, som netop omhandler holdningen til aktstykket fra Udenrigsministeriet til Finansudvalget. Jeg vil citere, hvad der er blevet sagt af fru Birthe Hansen fra SF:

»Det er meget problematisk, at udenrigsministeren går ind og fortolker et flertals tilkendegivelser på en anden måde, end det var ment, specielt i en sag, hvor de danske myndigheder er under mistanke for at have begået en alvorlig fejl.«

Og fru Inger Stilling Pedersen fra Kristeligt Folkeparti, som jo ikke længere er i Folketinget, udtalte:

»Vi må jo fortælle ministeren igen, hvad det var, vi sagde dengang.«

Og så synes jeg altså, at det hele bliver meget uklart. Hvad var det egentlig, Folketinget var enige om på det tidspunkt? Det fremstår bestemt ikke klart for os, og det er jo nok derfor, at vi har den opfattelse, at vi i det kommende arbejde vil se positivt på Fremskridtspartiets forslag.

Tom Behnke (FP):

Det forekommer mig at være – lige med undtagelse selvfølgelig af Enhedslistens tilkendegivelser, som jeg skal takke mange gange for, altså at man kommer ind med friske øjne og ser på sagen og har så klar en holdning til den – lidt af en farce. Det er jeg da ked af at jeg har givet anledning til.

Det forekommer mig som lidt af en farce, at vi i sidste samling behandlede et beslutningsforslag, der hed B 77, hvor det var min klare opfat-

telse, at man i Folketinget var enig om, at den her sag skal løses. Man var enig om, at det var en menneskeret, at man havde sin rigtige far, man var enig om, at det var et kulancespørgsmål. Man kunne ikke rigtig finde ud af, hvem der havde skyld – det kan jeg også godt gå med til – men man var dog enig om, at nu skulle der afsættes penge til, at man fik rettet forbytningen. For det var det, beslutningsforslaget gik ud på: at få rettet en forbytning.

I min naivitet – og det beklager jeg meget, og det skal jeg undskylde over for det ærede Ting, det skal ikke ske igen – regnede jeg med, at jeg kunne have tillid til de forskellige partier. Jeg regnede med, at jeg kunne have tillid til regeringen, til ministeren, til ministeriet. Jeg må så i dag skuffet se, at det var ikke tilfældet. Sagen er, at man har gjort alt, hvad man kunne, for at slå sagen i stykker; man har gjort alt, hvad man kunne for at ødelægge mulighederne for, at Tom Lisborg kunne få sin rigtige far.

Det største fejlgreb, man har gjort, er naturligvis, at man har afsat for få penge til den advokathjælp, som Tom Lisborg selvfølgelig skal have for at kunne føre sagen i USA. Man har sagt, at Tom Lisborg selvfølgelig må vælge sig en advokat, og den advokat skal selvfølgelig nå at sætte sig ind i sagen og kunne føre sagen ved domstolene i USA, og så afsætter man så lavt et beløb, at man på forhånd ved, at det ikke kan lade sig gøre. På den måde ved man, at så har man allerede på den måde udskudt sagen. Så når den lige at starte op i USA, hvis vi overhovedet når så langt, og så må man stoppe sagen igen, for så skal regeringen tilbage til Finansudvalget og søge om nogle flere penge til at køre sagen videre. Vil man så gøre det til den tid? Ja, det har vi et løfte om, men som jeg sagde før: Tilliden kan ligge på et meget lille sted.

Lad mig så også sige, at hvis man kun skal lave en sletning, så forholder det sig på den måde, som jeg sagde tidligere, for det er en dommer i USA, der har sagt det. Det er den dommer eller i hvert en af hans kolleger ved den samme ret, der skal afgøre det her spørgsmål. Så det må have en eller anden betydning, det må have en eller anden vægt, det må gøre et vist indtryk selv på ministeren, at hvis det skal køres igennem ved, at der kun sker en sletning, så skal Tom Lisborg fraskrive sig retten til sin rigtige far, for ellers vil en amerikansk domstol ikke gennemføre sagen, hvor der kun sker en sletning. Man tvinger således Tom Lisborg til at afskrive sig retten til sin rigtige far.